

РЕШЕНИЕ

№ 1405

гр. Пловдив, 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

при участието на секретаря Тодорка Г. Мавродиева
като разгледа докладваното от Надежда Н. Дзивкова Рашкова Въззивно гражданско дело № 20235300502303 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от Й. Д. Д. против Решение № 3320/15.07.2023г., пост. по гр.д.№ 18049/2022, ПдРС, в частта в която е признато за установено, че жалбоподателят дължи „Изи Финанс“ ЕООД сума в размер на 1885,11лв. – главница по Договор за предоставяне на кредит от разстояние № *** от *** г., ведно със законна лихва за забава върху главницата от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК в съда – 19.10.2022 г. до окончателното плащане, за които вземания е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. 14993/2022 г. по описа на ПРС.

Жалбоподателят „Й. Д.“, чрез особения си представител адв. К. В. е изложил мотиви, че решението в обжалваната част е неправилно и незаконосъобразно. Поддържа, че по делото е останало недоказано твърдението за сключен договор за предоставяне на кредит от разстояние, както и че същия е породил действие. Счита за недоказано изявлението за сключване на договора да изхожда от него, да е подписан електронен документ, че не се доказва идентичност между него и лицето, направило изявлението, не се доказва получаване на сумата, като представената разписка не е годно доказателство в тази насока. Черпи доводи от представената електронна поща между страните, от която според жалбоподателя не се установява точния размер на задължението. Отделно от това поддържа, че в случая процесната сума не следва да се претендира по реда на чл.23 от ЗПК, а по реда на чл.55 от ЗЗД. Моли съда да отмени

решението в обжалваната му част и да постанови ново, с което отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан. Претендира възнаграждение за особения представител.

Въззиваемата страна „Изи финанс“ ЕООД оспорва подадената въззивна жалба, като поддържа правилност и законосъобразност на постановеното решение. Счита, че особеният представител не е процесуално легитимиран да подава въззивни жалби, поради което и моли жалбата да бъде оставена без разглеждане. По отношение на довода, че процесната сума не може да се претендира по реда на ЗПК счита, че становището на особения представител е иновативно и не намира законова опора. По същество счита, че към момента на сключване на договора е действал ЗЕДЕУУ, а не ЗЕДЕП, като и в двата закона, обаче, липсва изискване за полагане на електронен подпис. Поддържа, че по делото се доказва жалбоподателят да е усвоил сумата по договора, като в представената разписка е потвърдено и основаниято на което е получена същата. Развива и доводи за приложимост на нормите на ЗПК. Моли за потвърждаване на решението в обжалваната част. Претендира разноски.

Жалбата е подадена в срока по чл.259 от ГПК, изхожда от легитимирано лице – ответник, останал недоволен от част от постановеното съдебно решение, откъм съдържание е редовна, поради което и се явява допустима.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност, намери за установено следното :

Съгл. нормата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно само по въпроса относно валидността на решението и допустимостта в обжалваната му част. Правилността на решението се проверява с оглед наведените доводи във въззивната жалба.

По отношение на валидността и допустимостта на постановеното решение, съдът намира, че същото е постановено от родово и местно компетентен съд, по иск, който му е подсъден, произнесъл се е в законен състав.

Пред първоинстанционния съд е предявен иск с правно основание чл.422 от ГПК - установяване на дължимост на суми, за които е издадена заповед по реда на чл.410 от ГПК. Предвид приложеното ч.гр.д.№ 14993/22, ПРС, по което е издадена заповед за изпълнение въз основа на заявление на „Изи финанс“ ЕООД против Й. Д. за процесните суми, се доказва допустимостта на предявения установителен иск по чл.422 от ГПК.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е признал дължимостта на главницата – чистата стойност на кредита на осн. чл.23 от ЗПК, като е приел че самият договор е недействителен на осн. чл.22 във вр. с чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК.

По отношение възражението на въззиваемата страна за недопустимост на

въззивното производство с оглед твърдението, че особеният представител не разполага с право на жалба, съдът намира, че то не намира никаква законово опора. Напротив – в чл.47 от ГПК изрично е предвидена правната възможност за назначаване на особен представител при невъзможност да бъде открит ответника. Никъде в процесуалния закон не е ограничено правото на ответника да обжалва съдебните актове ако не участва лично или чрез упълномощен представител.

Първото оплакване на жалбоподателя е за липсата на сключен договор за кредит от разстояние. По делото е представен Договор за предоставяне на кредит от разстояние № *** от ***г., сключен, чрез средствата за комуникация от разстояние, който отговаря на чл. 6, ал. 1 ЗПФУР – сключен е между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние.

Настоящата инстанция споделя доводите, изложени в първоинстанционното решение правната същност и формата на електронното изявление. Същите са регламентирани в чл.3, ал. 1 от Закона за електронния документ и електронния подпис, съгласно който електронен документ е „Електронен документ е електронен документ по смисъла на [чл. 3, т. 35 от Регламент \(ЕС\) № 910/2014](#) на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на [Директива 1999/93/ЕО](#) (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.), наричан по-нататък "[Регламент \(ЕС\) № 910/2014](#)", а и в ал.2 – „писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ, съдържащ електронно изявление“. Електронното изявление пък представлява „словесно изявление, представено в цифрова форма чрез общоприет стандарт за преобразуване, разчитане и представяне на информацията.“ / чл. 2, ал. 1 и 2 ЗЕДЕП /. Електронното изявление може да бъде възпроизведено и на хартиен носител и да бъде представено като заверен препис / чл. 184, ал. 1, изр. 1 ГПК/. Доколкото в договора е налице индивидуализация за вземанията, налице са и индивидуализиращи данни на ответника, а и най-вече в случая е налице разписка, подписана от ответника, с която същият е декларирал, че е получил сумата в размер на 2200 лева от „Изи Финанс“ ЕООД, с основание договор за заем № *** /л.99 от първоинстанционното дело/, то според съда е налице договор за заем, както и доказателство за усвояване на заемната сума. Следва да се посочи, че разписката съдържа ЕГН на получателя, който заедно с трите имена и подписа на кариера изплатил сумата е доказателство за получаването ѝ именно от сочения адресат. Необходимо е да се подчертае, че самата разписка не е оспорена и е приета като доказателство по делото. В този смисъл се явява неоснователно и възраженето на жалбоподателя, че по делото не се доказва идентичност между лицето направило волеизявлението и получило сумата и самия него. Оплакването, че в електронната кореспонденция се сочат различни дължими суми

няма отношение към сключването на договора, а при доказателствена тежест за жалбоподателя, той не е ангажирал доказателства да е върнал заетата сума.

С обжалваното решение е прието, че договорът е сключен в нарушение на чл.11, ал.1, т. 10 ЗПК и на основание чл.22 ЗПК договорът за кредит се явява недействителен. По този въпрос не е повдиган спор в настоящето производство поради което и съдът няма да го коментира. При констатиране на недействителност на договора за кредит приложение намира нормата на чл. 23 ЗПК, като потребителят дължи само чистата стойност на кредита, която в случая е в размер на 1885,11лв. При доказателствена тежест за кредитополучателя той не установява плащане. При това положение предявеният иск се явява основателен и доказан за невърнатата главница и следва да бъде уважен за нея.

Първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено в обжалваната част.

Въззиваемата страна следва да бъде осъдена да заплати на особения представител в производството адв. К. В. В. сумата от 400лв. възнаграждение за осъществена правна защита на жалбоподателя на осн. чл.47, ал.6 от ГПК.

Жалбоподателят следва да заплати на въззиваемата страна сумата от 400лв. разноски за въззивното производство, както и 100лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Жалбоподателят следва да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ПОС и сумата от 37,70лв., ДТ за въззивното обжалване.

С оглед на изложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3320/15.07.2023г., пост. по гр.д.№ 18049/2022, ПдРС в обжалваната част.

В необжалваната част решението е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА „Изи финанс“ ЕООД , ЕИК 201196810 да заплати на адв. К. В. В., АК-П., сумата от 400лв. възнаграждение за осъществена правна защита на Й. Д. Д., ЕГН *****, във въззивното производство.

ОСЪЖДА Й. Д. Д., ЕГН *****, да заплати на „Изи финанс“ ЕООД , ЕИК 201196810, сумата от 500лв. разноски във въззивното производство.

ОСЪЖДА Й. Д. Д., ЕГН *****, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ПОС и сумата от 37,70лв., ДТ за въззивното обжалване.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____